

Talere nævnte, thi, det indrømmer jeg, der kan være god Grund til at gjøre. Men det kunde man jo skrive i en § 2 og behøvede altsaa efter min Formening ikke de øvrige 10 Paragrafer. Jeg tror ikke, der med nogen virkelig Grund kan reises Indvending herimod, og jeg tror ikke nogen Tiendetager kan lide Uret derved. — Vi have endnu ikke hørt den ærede Indenrigsminister; jeg venter at høre ham og haaber da, at han ikke, som i tidligere Dage, skal reise Indvending derimod, idet jeg er fuldstændig enig med de foregaaende Talere i, at begge Parter ville være tjente med, at vi faae Spørgsmaalet afgjort i den Retning, som Loven tilfigter. Jeg skal altsaa slutte med Ønsket om, at det nu kunde lykkes at faae denne Sag ordnet, og det, vel at mærke, i den Retning, som jeg her har nævnt, at man ikke faar det vidtløftige Apparat, men indskrænker Lovforslaget til 2 Paragrafer, i Overensstemmelse med, hvad den ærede sidste Taler holdt paa.

Indenrigsministeren (Steel): Den foreliggende Sag er nu tre Gange frembragt her i Salen ved privat Initiativ, og det viser jo noksom, at Sagen i og for sig har Interesse for Mange. Det ligger ogsaa i Sagens Natur, for det er let at se, at der er adskillige og det ikke ubetydelige Ulemper ved den nuværende Ordning, som jo kun kunne fjernes derved, at Udselen overgaar til Penge i Stedet for Korn. Det er aldeles klart, at de Ulemper, der allerede ere forbundne dermed, tiltage i Tidernes Løb, efter som Udslykningen vozer. Det er jo derfor ganske naturligt, at man kommer tilbage til Spørgsmaalet om, paa hvilken Maade dette Forhold kan ordnes, og jeg har allerede, da jeg forrige Gang stod paa denne Plads, overfor et af et andet æret Medlem indbragt Spørgsmaal om samme Sag, udtalt min Berekvæmlighed til at yde min Medvirksomhed til Forsmaalets Opnaaelse. Jeg vil da sige, at det ved den tidligere Behandling af det samme Emne viste sig, at en Afgjørelse frembyder Vanskeligheder, som man ikke kan bortse fra, og at jeg ikke er i høj Grad sikker paa, at lignende Vanskeligheder ikke vilde fremkomme, hver Gang dette Spørgsmaal vender tilbage. For at man skal kunne komme til en virkelig Afgjørelse af dette Spørgsmaal, maa man nemlig efter min Mening begrænse sig til, hvad der er fornødent for at fjerne de Ulemper, som ere forbundne med Udselsmaaden, saaledes som den nu er, idet man ser bort fra dermed at forbinde Bestræbelser for at tilvejebringe Fordel for den ene eller den anden af de interesserede Parter. Det bør ikke komme ind i Behandlingen af denne Sag, hvís man vil dens Afgjørelse. — Det Forslag, som nu foresligger, er jo ikke uvæsentlig forskjelligt fra det Forslag, som fremkom ved privat Initiativ i Samlingen 1875—76. Det er ganske vist modificeret i Overensstemmelse med de Ønsker, som bleve udtalte i Thinget den Gang, men det

er dog væsentlig forskjelligt fra det Forslag, jeg ydede min Tilslutning. Derfor vi paa Grundlag af nærværende Forslag, skulde komme til en Løsning af Sagen, maa jeg for min Del anse det for nødvendigt, at man fjerner saadanne Bestemmelser, som jeg anser for stadelige for den Ene eller den Anden af de deri interesserede Parter, saadanne Bestemmelser, hvorved man ikke iagttager begge Parter's lige Interesse. Jeg finder allerede i § 1 en Bestemmelse, som ikke har min Sympathi, og det er den, at det alene beror paa Tiendeyderen, hvorvidt Forholdet skal ordnes paa den i Loven foreskrevne Maade, saa at Tiendetagerne ikke kan forlange Udselsens Overgang fra Korn til Penge, men kun Tiendeyderen. Men der er en Bestemmelse, der har større Betydning for mig, og det er selvfølgelig den, der indeholdes i Paragrafens Slutning, hvorefter der ikke skal tages Hensyn til den Ret, Tiendetageren hidtil har havt til Opmaal ved Udselen af Tienden. Jeg kan ikke se, at der er nogen Grund til her at fjerne eller borttage en lovlig bestaaende, ved Dom stadfæstet Ret for Tiendetageren til at faae dette Opmaal, og jeg tror ikke, man vilde være i Overensstemmelse med Grundlovens Forskrift, dersom man uden videre vilde betage Tiendetageren denne Ret. § 2 frembyder ogsaa nogen Betænkelighed for mig, idet jeg ikke kan erkjende det for fuldkommen rigtigt at begrænse det der omhandlede Vebeflag for Tab til et Tidrum af 10 Aar paa den i Forslaget tilfigtede Maade. Lovforslaget, saaledes som det forelaa sidste Gang, havde sat 20 Aar, og jeg havde allerede den Gang Betænkelighed derved, navnlig fordi jeg frygtede for, at en saadan Bestemmelse ikke kunde bestaa med et rigtigt Hensyn til Grundloven; men naturligvis ere mine Betænkelighederblevne endnu stærkere ved at se Tidrummet begrændset til 10 Aar. I § 3 vil man, at Formanden for de til at paatjende Kravene ifølge § 2 nedsatte Kommissioner skal udnævnes af Amtsraadet, medens et tidligere Lovforslag vilde, at det skulde være Ministeren, der ansatte denne Mand. Jeg anser ikke det nu Foreslaaede for nogen Forbedring og har nogen Betænkelighed ved at gaa ind derpaa. — Tværtimod skal jeg ikke videre indlade mig paa de enkelte Bestemmelser i Lovforslaget, dersom man vil begrænse sine Bestræbelser til at søge de Ulemper fjernede, der ere forbundne med den nuværende Tiendeydelsesmaade, og man ikke dertil knytter Bestræbelser for at gjøre Loven mere eller mindre fordelagtig for den ene eller den anden af de interesserede Parter, skal jeg ganske vist yde Sagen den Understøttelse, jeg formaar; men vil man ikke holde saadanne Bestræbelser borte, har jeg lige saa lidt som tidligere Grund til at ønske Lovforslaget ophævet til Lov.

B. Holm: Den ærede Minister begyndte sit Foredrag med at sige, at det var tredje Gang, denne Sag var for her i Thinget; jeg vil anvende